

FOTÓ: FÖLDI IMRE

Farkasüvöltés

A GYÖNGYÖS CÍMERÉBEN
MEGTALÁLHATÓ ÁLLAT EGYBEN
A HELYI KÉZISEK KABALÁJA,
DE A RUTINOS SPORTOLÓ
EGY SZÖRNYŰ ÉJSZAKÁN
EMBERBŐRBE BÚJT VADAKKAL
IS TALÁLKOZOTT

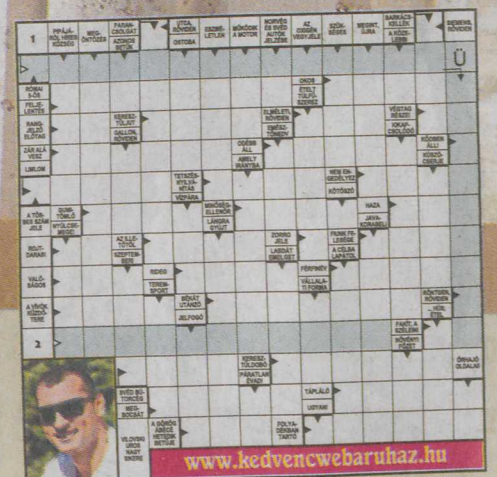
HETI VENDÉGÜNK
VILOVSZKI
UROS

FOTÓ: AFP

LABDARÚGÁS
RAJTOL AZ ANGOL
BAJNOKSÁG

REJTVÉNYEK
SKANDI,
RÉGI KÉP

Zentán születtem, de Tiszaszentmiklóson nőttem fel, ott jártam iskolába, ezen a képen hetedikes vagyok. Eleinte fociztam, az alkatom miatt kapus voltam, édesanyámnak köszönhetően lettem kézilabdázó.

1998

Magyarországon rendezték a junior-világbajnokságot, és bekerültem a torna álomcsapatába. A Veszprém ezen a vb-n fedezett fel, én pedig megtapasztaltam, milyen lehetőségek rejlenek a kézilabdában számomra.

2005

A feleségem, Dajana az egyik legfontosabb ember az életemben. A junior-világbajnokság után ismerkedtünk meg, 2007-ben összeházasodtunk, van négy csodás gyerekünk, Andjela, Ognjen, Anja és Nina. Ez a fotó az első közös nyaralásunkon készült.

2006

Borzalmas éjszaka,

LASSÚSÁGA MIATT KAPUBA ÁLLÍTOTTÁK, ÁM SPORTSZERETŐ ÉDESANYJÁNAK KÖSZÖNHETŐEN MÉGSEM LABDARÚGÓ LETT A VAJDASÁGI VILOVSZKI UROSBÓL, AKI KORÁN MEGTANULTA, A SIKERÉRT MEG KELL DOLGOZNI. A GYÖNGYÖS 35 ÉVES BEÁLLÓJÁT EGY MAGYARORSZÁGI JUNIOR-VILÁGBAJNOKSÁGON FEDEZTE FEL A VESZPRÉM EGYÜTTESE, AMELYBEN ÖSSZESEN HAT IDÉNYT HÚZOTT LE. NÉGY GYERMEK ÉDESAPJA, SZERET VADÁSZNI, SOKAN MÉGIS AZÉRT ISMERIK A SZERB UTÁN A MAGYAR VÁLOGATOTTBAN IS MEGFORDULÓ JÁTÉKOS NEVÉT, MERT EGY TRAGIKUS ÉJSZAKÁN MEGMENTETTE CSAPATTÁRSA ÉLETÉT.

A vajdasági Zentán látta meg a napvilágot, ahol többek között Sterbik Árpád, Nikolics Nemanja és Györe László is született, de számos kiváló birkózó, úszó származik a többségében magyar lakta Tisza-parti kisvárosból. Miért olyan különleges ez a település? Mert a zentai kórháznak van egy csodaágya, amelyben kiváló sportolók születnek. A viccet félretéve,

ez inkább az edzőknek köszönhető, akik nagyon hamar kiszúrik a tehetségeket, és sokat foglalkoznak velük. Az első, amit megtanultam, hogy mindig szót kell fogadni az edzőmnek, rend, fegyelem nélkül ugyanis nincs siker.

A délszláv háborút miként élte meg?

Egy kis faluban nőttem fel, gyerekként nem fogtam fel, mit jelent a

háború. Volt egy kis földünk, sokat dolgoztunk rajta. A csoki persze hiányzott, ám volt helyette más. Láttam, hogy kevesebb pénzünk van, de sem én, sem a családom nem éhezett, mert megtermeltünk magunknak, ami kellett.

Mint a legtöbb sportoló, ön is a labdarúgással próbálkozott először. Hogy került képbe a kézilabda?

Az édesanyám sok mindent kipróbált gyerekként: kézilabdázott, kosárlabdázott, végül atlétikában lett országos bajnok. Remek volt a mozgáskoordinációja, ő volt az, aki fantáziát látott bennem, pedig a barátaim még most is azzal ugratnak, focistának sem voltam jó. Szerintük a lassúságom miatt csak egy poszt jöhetett számításba, ezért lettem kapus. Hatodik osztályosként aztán

NAGY PETER
szöveg

FÖLDI IMRE
fotó

38 éves lenne...

A Patrióta Lokál nevű veszprémi szórakozóhelyen 2009. február 8-án hajnalban halálosan megsebesítették **Marian Cozmát**, a Veszprém román válogatott kézilabdázóját. A 26 éves beállót szíven szúrták, a kórházba szállítást követően életét vesztette. Cozma mellett két másik játékos is megsebesült a dulakodásban, a szerb Zsarko Sesum súlyos arc- és szemsérülést szenvedett, a horvát Ivan Pesicet pedig vesén szúrták. Utóbbit Vilovszki Uros támogatta el a kórházig. A rendőrség mintegy ötszáz tanút hallgatott meg az ügyben, amelynek tizen-négy gyanúsítottja volt,

végül hét személyt ítélték el. A bakonyiak visszavonultatták a meggyilkolt sportoló nyolcas mezsámát, míg a közgyűlés a város tiszteletbeli polgárává választotta. A 211 centis, Madár becenévre hallgató Marian Cozma kedden töltötte volna be 38. életévét.

A Bajnokok Ligája kölni négyes döntőjében szerepeltem utoljára a Veszprém csapatában, holott 2015-ig szerződéselem volt, ám az utolsó évemet már Balatonfüreden töltöttem. A final four után azonban tudtam, új időszak következik az életemben, mert továbbra is a legmagasabb szinten szeretnék kézilabdázni.

2014

A fiamat, Ognjent azért viszem el magammal pecázni, hogy megtanulja, hogy jelent ételt tenni az asztalra. Arra nevelem a gyerekeimet, hogy tiszteljék a természetet, ne vegyenek el többet tőle, mint szükséges.

2019

Szeretünk kirándulni a Mátrában a családdal, de a legfontosabb, hogy együtt legyünk. Szeretjük egymást, boldogok vagyunk, nekem nem kell ennél több.

2020

fényes nappalok

SZÓ-tár

anya levitt egy kézilabdaedzésre – a többi már történelem.

A lassúsága miatt lett beálló?

Nem én választottam, kényszerből lettem az. Tizenhat-tizenhét lehettem, amikor felhívtak a felnőttek közé a nagybecskereki Proleterben, mert megsérült az első számú beálló. Akkor derült ki, hogy ezen a poszton jobb vagyok, mint átlóvőben. Harmadik osztályos középiskolásként bemutatkozhattam a szerb élvonalban. Eleinte nem sokat játszottam, minden percért meg kellett küzdenem, de nem bántam. Sokat tanultam ebben az időszakban, pedig az anyagi problémák miatt sokszor nem is volt kedvük edzeni a csapattársaimnak. A futásnál a legtöbben lecsalták a köröket, csak az edző előtt gyorsítottak fel. Megsem bántott a dolog, mert tudtam, a családostoknak nagyobb bajuk volt.

Nem tudták, pénz nélkül hogyan nevelik fel a gyermekeiket. Majd következett egy junior-világbajnokság Magyarországon. Tizenöt évvel ezelőtt rendezték azt a vebét, amely az első világválogatott volt, előtte még szerb utánpótlás-válogatott sem nagyon voltam. Később érő típus vagyok amúgy, nem is igazán tudtam, mire számítsak, csak azt éreztem, mindent bele kell adni ezen a tornán. A lelátón ott ültek a Veszprém megfigyelői, megtetszett nekik a játékom. Néhány hónappal később felhívott a menedzserem, hogy érdeklődnek irántam.

Akkor jöttem rá, valószínűleg jól teljesíthettem a világbajnokságon. Megérdemeltem ezt a lehetőséget, megdolgoztam érte. Igaz, hogy elkésett a szerződés-aláírásról?

Igen. A Veszprém éppen a Szegeddel játszotta a bajnoki döntőt kétezerhatban, én viszont csak a szünetben értem oda. Ahogy a második felidő elkezdődött, rázendítettek a szurkolók: kiabáltak, énekeltek, doboltak – sohasem felejtem el azt a hangulatot a Március 15. utcai csarnokban.

Játékosként viszont sokáig nem tapasztalhatta meg ezt az atmoszférát, mert többször kölcsönadták a veszprémiek.

Mert olyan kézilabdázók voltak a posztomon, mint Gál Gyula és Marian Cozma. Jobbak voltak nálam, ezért nem sértődtem meg, hogy Debrecenben és Balatonfüreden kellett kellett eleinte bizonyítanom. Fial voltam, tudtam, ha sokat dolgozom, eljön az én időm. Mindkettővel jó barátok lettünk, folyamatosan figyeltem őket a pályán, próbáltam minél többet ellesni tőlük. Eleinte nem beszéltem a nyelvet, ráadásul a csapatban én voltam az egyedüli szerb, így muszáj volt megtanulni magyarul. Sajnálom, hogy akkor nem iratkoztam be egy iskolába, mert talán mostanra már anyanyelvi szinten beszélnék. Nem gondoltam volna, egyszer Magyarország lesz a hazám, hiszen nemcsak itt élek, de a szerb után magyar válogatott is vagyok.

Volt, akinek nem tetszett Szerbiában, hogy nemzetet váltottam, a barátaim azonban támogattak a döntésemben. **Kétezerkilenc február nyolcadikán viszont megváltozott minden, amikor egy veszprémi szórakozóhelyen megtámadták, és szíven szúrták Marian Cozmát.**

Életem legnehezebb pillanata volt, amikor láttam Mariant meghalni. Szinte nincs olyan nap, hogy ne gondolnék rá vagy a vesén szúrt Ivan Pesicre. Utóbbi tántorgott, tudtam azonnal, megsebesült, segítenem kellett. A kórház néhány száz méterre van – csak ez járt a fejemben. A hírekkel ellentétben kívántam nem a hátamon vittem, a saját lábán jött, csak támogattam. Később kiderült, jó hogy azonnal orvoshoz mentünk, mert így sikerült megmenteni az életét.

Képes volt feldolgozni a történeteket?
Nagyon nehéz volt továbblépni, mert közben folyamatosan rendőrségre jártam. Faggattak a rendőrök, újabb és újabb részletekre voltak

kíváncsiak, az újságírók pedig arra kértek, meséljem el nekik és az embereknek, mi történt pontosan azon az éjszakán. A feleségem, a csapat ott volt mellettem, a barátok segítettek, miattuk, velük tudtam túlélni ezt az időszakot. Muszáj volt, nem volt más választás, másképp megállt volna a világ számomra.

Dühös volt vagy szomorú?
Inkább szomorú. Bármennyit beszélünk erről, sohasem tudom megérteni, miért történt, ami történt. Mérges is voltam, mert azon az éjszakán nem bántottunk senkit, mégis ez lett belőle. Az egész életem, és a többiek is megváltozott. A pályán mindig eszembe jut Marian, ahogy a családom és a feleségem, Dajana is, aki a legfontosabb ember számomra. Nélküle senki lennék, nem jutottam volna el ideig. Együtt sikerült átvészelnem ezt a tragédiát, ő volt az, aki segített a sportban, megtanított küzdeni, harcolni.

A gyermekei Veszprémbe laknak, miközben ön Franciaországban, Németországban, Romániában, sőt még Katarban is játszott. Hogyan bírta ki nélkülkük?
Minden döntést a családomnak rendelek alá. Nem akarom rángatni őket, ezért Dajánával úgy határoztunk, csak én megyek külföldre, ők maradnak. Nekik, nekem Veszprém jelenti az otthonot. Amikor tudtak, meglátogattak. Katarba azért igazoltam, mert Nagybanán súlyos anyagi gondokkal küszködtünk, a menedzserem találta az al-Kijadát. Amúgy a kíváncsiság is hajtott. Profi klubhoz kerültem az araboknál, jól éreztem magam, kár, hogy arrafelé az emberek

nem érdekli a kézilabda, mert szinte mindig üres lelátók előtt játszottunk. Néhány csapat napi kétszer edzett, máshol heti két-három gyakorlás volt, furcsa volt ezt látni. Próbáltam barátkozni az európaiakkal, és sokat kirándulni, felfedezni az országot.

Miért döntött úgy, hogy Gyöngyösre szerződik?
Biztos sokan hallották már a történetet: úgy kerültem Gyöngyösre, hogy meglátogattam az akkor még itt játszó Krivokapics Milorádot, akivel Romániában kézilabdáztam együtt. Hoztam neki egy kis ajándékot – Krivo ugyanis imádja a füstölt húst, amit készítik. De ha már itt voltam, beszéltem Sándor Ákos edzővel, mert éreztem, nem akarok többet külföldön lenni, haza szeretnék jönni. Harmincöt elmúltam, ám ameddig

FELIRAT

Jevgenyij Lusnyikovval észrevettük, hogy amikor Pérez Carlos interjút ad a tévének, mindig felíratot kell. Onnantól kezdve folyamatosan zrikáltuk Charlie-t, noha tudom, az én magyaram sem tökéletes, a mai napig sokszor keresem a megfelelő szavakat, kifejezéseket.

ZENE

Fontos szerepet tölt be a zene nálunk, a gyermekeim közül az egyik hegedűn, a másik trombitán játszik. A távollétemben a feleségem, Dajana tartja a frontot, ő az, aki ezekre a különórákra elviszi őket.

MONTPELLIER

Veszprém után az egyik legjobb hely, ahol valaha voltam, jó kézilabdacsapattal és Patrice Canayer személyében a világ egyik legkiválóbb edzőjével. A csarnoktól öt percre laktam, csak azt sajnálom, hogy a családom nem lehetett velem.

BALATONFÜRED

Más klíma, Veszprémmel ellentétben itt mindig süt a nap. Na és ott van a Balaton, ahol rengeteg lehet sétálni, gyönyörködni az élővilágban. Az sem mellékes, hogy szeretik a városban a kézilabdát.

ADOMÁNY

A szerbiai árvíz árasztotta el az ajkai vörösiszap-katasztrófában érintett embereknek is szerveztünk adománygyűjtést. Jó érzés, ha segíthetünk a családommal: nekünk kis összegnek számít, másoknak ugyanakkor nagy boldogságot jelenthet.

VILI

Mindenki csak Vilinek szól Magyarországon. Jóérzéssel tölt el, ha az emberek szeretnek, elfogadnak. Próbálok mindennap pozitív lenni, mosolyogni, az élet túl rövid, hogy boldogtalanok legyünk.

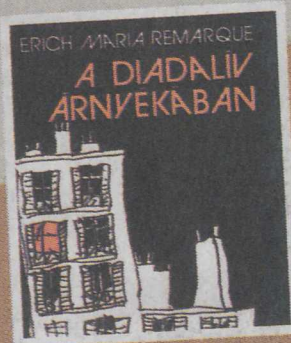
egészséges

vagyok, folytatom. Élvezem, hogy tudok még adni a pályán, főleg most, amikor történetünk során először kijutottunk a nemzetközi porondra. Ráadásul így minden héten láthatom a családomat. Ha van két-három szabadnapunk, rögtön hazamegyek Veszprémbe. Ha a gyerekek megrohamoznak az ajtóban, annyit mondok: Állj! Csak szépen sorban: a

legkisebb legelő, a legnagyobb leghátul.

Nagy vadász hírében áll.

Sokan nem szeretik a vadászatot, ezért nemigen beszélek róla, és fényképeket sem mutogatok az elrejtett állatokról. Édesapám vadász volt, eljártam vele gyerekként, később pedig a nagybátyámhoz csatlakoztam. Azóta már levisz-gáztam, és beszereztem az összes felszerelést.

FILMAJÁNLÓ

JÓ HELYRE SZÜLETNI

ERICH MARIA REMARQUE A DIADALÍV ÁRNYÉKÁBAN CÍMŰ REGÉNYÉBEN A NÉMET SEBÉSZ, RAVIC ILLEGÁLISAN OPERÁL FRANCIAORSZÁGBAN A MÁSODIK VILÁGHÁBORÚ ELŐTT, AMIKOR MEGISMERKEDIK EGY MÁSIK EMIGRÁNSSAL, AZ OROSZ MOROZOVVAL, AKIVEL BARÁTOK LESZNEK. RAVICK KÉSŐBB SZERELEMBE ESIK, DE A TÖRTÉNET INKÁBB ARRÓL SZÓL, MILYEN SZERENCSESEK, AKIK JÓ HELYRE SZÜLETNEK, ÉS MENNYIRE NEM AKARNAK SEGÍTENI A BAJBAJUTOTTAKON. ÚGY ÉRZEM, A TÖRTÉNELEM ISMÉTLI ÖNMAGÁT, AZ EMBEREK NEM TANULNAK A MÚLTBÓL: A HÁBORÚK MIATT MA IS SOKAN SZENVEDNEK, MIKÖZBEN VALAKINEK MÁR AZ IS BOLDOGSÁGOT JELENT, HOGY MEGLEGYEN A MINDENNAPI BETEVOJE, ÉS FEDÉL A FEJE FELETT. ÖRÜLNI KELL A KIS DOLGOKNAK IS. A FILMEK KÖZÜL A SKÓT WILLIAM WALLACE ÉLETÉT FELDOLGOZÓ FILMET, A RETTENTHETETLENT NAGYON SZERETEM. VILOVSZKI UROS